

LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 33 Rugp. (August) 11, 1923. Metai III

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:		Subscription Rates:	
Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Pusc' metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

I GERB. “LAIVO” SKAITYTOJUS.

Mes žinome, kad Jus gerai suprantate, kaip yra svarbu, kad kiekviena katalikų šeimyna ir kiekvienas katalikas skaitytų kokį nors katalikišką laikraštį. Todėl prašome Jus platinti “Laivą.”

Nuo šio laiko, kas tik prisiųs pilnas metines prenumeratas trijų naujų skaitytojų, prisiursime dovanų “Kauno Albumą.”

13tas Po SEKMINIŲ SEKMADIENIS.

Šv. Mišių Lekcija (šv. Pov. 3, 16-22).

Pažadai buvo duoti Abraomui ir jo sėklai. Jis nesakė: jo sėkloms, lyg daugeliui, bet kaip vienam: Ir tavo sėklai, kuri yra Kristus. Tai-gi aš sakau, kad įstatymas kurį Dievas buvo patvirtinęs netapo panaikintas įstatu išduotu keturiais šimtais trisdešimtim metų vėliau, taip, kad pažadėjimas išnyktų. Tai-gi jeigu įstato galybe atėjo paveldėjimas, tai jis neatėjo pažadėjimo galybe. Bet Dievas jį davė Abraomui pažadėjimu. Tai kaip-gi tat buvo teisė? Ji tapo išleista dėl prasižengimo iki kol turėjo ateiti ta sėkla, kuriai Jis buvo padaręs pažadėjimą angelų suvarkytą tarpininko rankoms. Bet tarpininkas nėra tarp vieno, bet Dievas yra vienas. Ar-gi tat teisė buvo priešinga Dievo pažadams? Amžinų dienų ne. Nes jei būtų buvę duota teisės, kuri būtų galėjusi teikti gyvybę, tai ištiesų teisingumas būtų esąs vykinimas teise. Bet Šv. Raštas viską apėmė po nuodėme, kad pažadėjimas per Jezaus Kristaus tikėjimą būtų galimas duoti tikintiems.

Šv. Mišių Evangelija (šv. Liuko 17, 11-19).

Anuo metu Jezus keliaudamas į Jeruzalę ėjo per vidurį Samarijos ir Galilėjos. Ir jam įėjus į vieną sodžių Jį pasitiko dešimts raupuotų vyrų, kurie sustoję atstu pakėlė savo balsą ir tarė: Jezau Mokytojau, pasigailėk mūsų. Išvydęs juos Jis tarė: Eikite pasirodykite kunigams. Ir atsitiko beinant, kad jie išgijo. Vienas pamatęs save sveiką sugrižo didžiū balsu garbindamas Dievą ir dėkodamas parpuolė kniupščias Jam prie kojų. O tasai buvo Samarietis. Tuomet Jezus atsiliepdamas tarė: Ar-gi ne dešimtis išgijo, o kur-gi devyni? Neatsirado kas sugrižtų ir duotų Dievui garbę, bet tik vienas svetimtautis. Ir Jis jam tarė: Kelkis, eik; tavo tikėjimas tave išgydė.

AR KILO ŽMOGUS IŠ BEZDŽIONĖS?

(Žiurėk Laivo No. 32).

Bedieviai, sako, gyv's pats iš savęs atsirado, sako, ar mts nematome, kaip surio šmotelyje arba mėsos gabale atsiranda kirminai, arba nešvarioj lovoj blusos ir tt. Tas tiesa, atsiranda mėsoje arba suryje kirminai, bet kirminių perus atnešė oras, o jie tiktai radę tinkamas sau veisimosi aplinkybes, išsivysto ir veisiasi.

Keletą metų atgal Francijos bedieviai norėjo užgėdinti katalikus ir prirodyti, kad ištikrųjų gyvis iš žemės atsiranda. Jie darė taip; paėmė stiklinę, įdėjo į ją žemių ir užpečetyjo, po kelių savaičių atpečėtijo. Atidaro stiklinę, žiuri per stiklus — įrairaus gyvio stiklinėje pilna. Ir sako katalikams: na, ką, ar ne mūsų teisybė, ar gyvis ne iš žemės atsiranda? Bet katalikai sako: alaukit vyrai to gyvio kiaušiniai arba užmazgos galėjo būti toje žemėje ir išsiperėti.

Tai paėmė žemę, išvirino ir įdėjo į stiklinę užpečėtijo. Po nekurio laiko pažiuri į stiklinę, gyvio yra, ir jau bedieviai katalikams neduoda nei išsižiot, sako, žiurėkit kaip yra.... Bet prisidėjo prie šio dalyko vienas geras katalikas mokslavyris, garsusis Paryžiaus uinversiteto profesorius ir išradėjas p. L. Pasteur'is. Jisai sako: cit, vaikai; dar negalas. Sako, reikia žemę išvirint, ir į tą bonką leidžiant, reikia perleisti per tam tikrus prietaisus, kad juose išdegtų visi mikrobai ir bakterijų perai, ir jeigu tada toje žemėje atsiras gyvis, tai bus jūsų tiesa ir mes katalikai įtikėsime. Padarė taip, kaip sakė, laukė vieną savaitę, kitą ir kelioliką kaip nēr gyvio, taip nēr ir pasiro-

de. kad katalikų viršus, kad iš žemės gyvis atsirasti be perų negali.

Mes jau matėme, kad augmenys nuo žemės tuom skiriasi, kad jie dygsta, dauginasi, veisiasi ir nyksta arba miršta. Matome, kad gyvunai nuo augmenų tuomi skiriasi, kad jie jaučia ir daugelis tuos jausmus gali išreikšti ir veik visi gyvunai tur tą ypatybę, kad gal savo gyvumą apreikšt savo krutėjimu.

Dabar paklausiu tamstų, kuomi skiriasi žmogus nuo gyvunų, nuo gyvulių, na kad ir nuo bezdžionės. Žmogus nuo gyvunų skiriasi savo žmogišku protu, liuosa valia, tai yra dušia, kurios kaip iš šv. tikėjimo mokslo žinome, tai gyvuliai neturi.

Joks gyvulys proto neturi, tiktai tur instinktą, kuriuomi vadovaujasi savo gyvenimo reikalauose ir atsitikimuose.

Gal tamstos manote, kad tas ne tiesa. Sakysit, kad šuo ir arklys tur protą delto, kad jie botagą pamatę supranta, kad juos muši, ir pažįsta savo šeimyninką ir savuosius. Ir net supranta, kada jų ponas piktas ir kada linksmas. Tas tiesa, gyvuliai daug ką supranta ir atjaučia, bet tai jie pasiekia ne savo protu, bet savo instinktu ir prityrimu.

Ir jeigu mes žinome, kad joks gyvis, o drauge ir bezdžionė neturi proto, tai jie ir žmogui jo duot negalėjo ir tuomi pačiu pasitvirtina ta tiesa, kad žmogus negalėjo išsivystyti iš bezdžionės, o ji turėjo sutvert Tas, Kurs viens viską gal sutvert iš nieko, tai yra Dievas.

Mokslinčiai taip vadinami antropologai labai aiškiai nurodo moksliskais budais, kodel ir delko negalėjo žmogus

išsivystyti iš bezdžionės, bet tie dalykai mažai mokytam žmogui sunkiai suprantami, nes ten vartojama mokslis nomenklatura, išsireiškimai, terminai ir užvardymai, o tiems visiems dalykams, kad juos gerai suprast, tai reikalingas tam tikras apsišvietimas, tai yra mokslo laipsnis.

Norėdami parodyt, kad ir gyvuliai turi protą, bedieviai nesigailėdami pinigų, buvo įtaisę bezdžionėms apšvietos mokyklas ir mokino tuos gyvulėlius visokiais budais per ilgus metus — ir nieko neišmokino, gyvulėliai, kaip buvę taip ir pasiliko gyvuliais, sugriuvo visas bedievių triusos, nedavęs to, ko nuo jo tikėtasi — panašaus žmogaus proto.

Delfo ir mes, broliai, neapsirinkame tikėdami į tai, kad mus V. Dievas sutvėrė, o į tai tikėdami stengkimės ir gyvent pagal Viešpaties nurodytų tiesų, tai yra, pagal Kristaus mokslą, pagal mokslą Šv. Katalikų Bažnyčios.

O ne susidėkime su tais, kurie Dievo nepripažindami, nori gyvuliškai gyventi ir savo gyvuliškus darbus stengiasi išteisinti prislėgdami sau išsvajotą aėjimą iš bezdžionių.

Gal Viešpats ir jiems kada nors suteiks savo šventą malonę ir proto bent kibirkštėlę, o supratę savo klaidą gal ir jie atsivers prie Dievo, tai to mes jiems iš širdies velykime, o patys neklausykime, bet stengkimės savo geru gyvenimu duot jiems gerą pavyzdį, o susilauksime laimės šiame gyvenime ir po mirties.

Nes mes ne gyvuliai, ne bezdžionių ainiai, bet žmonės su kunu ir dušia; mes savyje Dievo paveikslą nešiojame.

PASKUTINĖ VAIDILYTĖ.

(Iš Lietuvos senovės)

Buitvydų dukrelė Meilutė jau kelinti metai buvo pasižadėjusi dievams tarnauti. Jos dėdė, vyresnysis kunigas, senai jau jos laukė, paskyręs jai vietą savo vaidilyčių tarpe. Tik Meilutė vis negalėjo padaryti paskutinio žingsnio apšviesti savo tėvų namų. Kas be jos žiūrės, kad namų ugnelė neužgęstų, kas pamokys dievus garbinti, kaip reikia? Kaip parsinešė amžinosios ugnelės iš Romuvos, tai ji, Meilutės saugojama, dar nė kartą nebuvo užgesusi.

Ir kaip tėveliai leis Meilutę šiandien, kada eina toks baisus gandas? Didysis Lietuvos kunigaikštis Jogaila susidėjęs su lenkais, sutikęs buti jų karalium ir pasižadėjęs versti lietuvius į naująją tikyba. Jau Aukštaičiai išsižadėję savo dievų, esą ir Žemaičiuose tokių, kurie naujų kunigų klausą ir, baisu pasakyti, padeda šventąsias vietas griauti, amžinąją ugnelę gesinti. aKi-kur patys dievų tarnai imą naująją tikyba, palieką užgesusius aukurus.

Bet kas bus, jei visi taip darys? Juk amžinoji ugnelė turės Lietuvoje užgesti. Kas gaivins žmones, kas doros jausmus šildys?

Meilutės širdelėje vėl pašaukimo jausmai atgyja. Kada, jei ne dabar, dievai reikalaus tikrųjų tarnų, aukurai — rupestingųjų kurėjų.

— Leisk, motute, mane pas dėdžių, — prašosi Meilutė, — gal kaip tik dabar aš jam reikalinga.

Tariasi galvoja Buitvydai. Ne šiandien Meilutei rados noro dievams patarnauti. Matyti, dievų ji senai pamylėta, nuo mažų dienų jai ta garbė žadėta. Bet kakie

laikai! Koks pavojus!

Teiraujasi kaimynų. Kas kart vis baisesnių gauna žinių: šventos vietos griuvésiais virtusios, kunigai savo ir ne savo noru jas apleidę. Bet Buitvydo Romuva dar šios nelaimės nepažinusi.

— Eisiu, motute, eisiu, — vis tvirčiau reiškia savo norą Meilutė. — Ką žmonės darys, kai visur amžinoji ugnelė užges? Broliai mane palydės ligi dėdžiaus. Kokioj, atgal pati kelią rasiu, ugnelės į mūsų tankumyną persinešiu, čionai ją saugosiu, žmonėms dalysiu.

Graudu tėvams, broliams su Meilutė skirtis, bet nieko be dievų valios nesti. Tegų keliauja. Dievai ją šaukia, dievai ir saugos.

Ir išleido Meilutę su broliais jūros linkui į Buitvydo

.....

Ne lygūs laukai, ne platūs keliai vedė į Butvydo Romuvą, tik siauri miškų takeliai, kuriais žemaičiai buvo prate keliauti.

Senelis nustebė, Meilutę pamatęs. Kas ją čionai atvedė, koku tikslu atvyko, kada Romuvoje toks pavojus? Meilutė tuojau pasisakė dėdžiui, kokių jausmų vedama čionai atvykusi. Ne šventos vietos ginti — ji dievų žinioje yra, tik amžinosios ugnelės saugoti, iki bus galima.

Malonu buvo jausti seneliui, kad jo artimiausių žmonių tarpe dar tebežioruoja ugnelė, kuri sunkiausioje gyvenimo valandoje dvasiai ramumo gali suteikti, gyvenimo žiaurumus švelninti.

Romuvą.

— Neramiu metu atkeliavai čionai, Meilute, — atvirai sako jai Buitvydas. — Ir mano Romuvos tas pat laukia, kas kitoms ištiko. Neilgai gausi saugoti čionai amžino-

sios ugnelės. Sutrupės ir paskutinis aukuras, kaip ir kiti kad sutrupėjo. Bet amžinoji ugnelė neges. Ji gyvens lietuvių širdyse, silpnės ir smarkiau žiuoruos ir vėl silpnės, bet neges. Taigi, kai ateis valanda, kada mano Romuva turės išnykti iš šios vietos, tu nuneši tos ugnelės amžinosios į Žemaičių gilumą. Šildys ir švies ji tenai tavo namams, švies ir kitiems, kuriems ji bus miela.

Tos valandos neilgai teko laukti. Netrukus atvyko į apylinkę karaliaus Jogailos pasiuntiniai, naująją tikybę skelbdami.

Į Romuvą ėmė rinktis žmonių, tartis, kas daryti. Vieni šaukė neduosią šventosios vietos judinti, kiti prašė, reikalavo, kad kunigai melstų dievus neleisti amžinosios ugnelės gesinti, kad patartų, ką ir kaip turi žmonės daryti. Maišėsi jų tarpe ir tokių, kurie naujai tikėti jau buvo pa-linkę.

Senelis Buitvydas, retkarčiais pasirodydamas žmonėms, ramino juos, sakė: “Dievų žinioje visi žmonių darbai yra; kaip jų lemta, taip viskas šiame pasaulyje ir eina. Bus taip, kaip dievų bus leista.”

Ne taip elgėsi kiti, žemesnieji kunigai. Vieni tylomis apleido Romuvą, kiti ėmė šaukti žmones rengtis šventosios vietos ginti, aukų dievams deginti, kad pergalėjimą suteiktų.

Po kiek laiko atvyko ir pats Jogaila, didikų ir kareivių lydimas. Rado aukurą aukoms deginti parengtą. Umai susirinko žmonių minia. Prašė, maldavo šventos vietos nenaikinti. Jų prašymui pritarė ir senelis Buitvydas, išėjęs žmonių suraminti, paraginti, kad neišsižadėtų amžinosios ugnelės, kad ginte jos negintų, bet savo širdyse, savo namuose gerbtų, neduotų jai užgesti. Didžiuma nesu-

prato, ką vyresnysis kunigas kalbėjo; t'ek betgi suprato, kad ginklu šventosios vietos ginti kunigas nepataria. Ir smarkesnieji nedrįso stoti į kovą su karaliaus Jogailos ginkluotais palydovais.

Kunigas, kurs buvo ginklų šaukęs, pamatęs žmones skirstantis, šoko į liepsnojančią aukurą.

Meilutė, pasiėmusi amžinosios ugnelės, pasileido per girias savo namų linkui.

Po kiek laiko Romuva visai aptilo, virto griuvėsiais, kaip ir kitos: aukuras buvo išgriautas, dievai sudaužyti, šventieji ažuolai iškirsti. Tik retkarčiais žemaičiai po vieną, po kelis dar ilgai ateidavo į šventąją vietą padusauti.

Meilutė bėgo skubėjo į tėvų namus ne plačiais keliais ir ne takeliais, bet girių tamsumynais, kad kas jai ugnelės neatimtų, neužgésintų.

Štai ir namai. Parbėgusi padeda Meilutė ugnelę nuošalioj vietoj, kad nereikalingas koks žmogus nepamatytų, ir skubinasi tėvelių, brolių apkabinti. O jų Meilutė jau apraudota — žuvusia palaikyta. Didi dievų malonė... ją gyvą išlaikiusių. Teesie jiems.... Jam užtat didi garbė!

— Kaip gi, dukrele, sesele, gyva išlikai, kiek vargo iškentėjai? — klausia ją namiškiai.

Tuojau, tuojau Meilutė nupasakos, tik ugnelė reikia pažiurėti, kad neužgestų. Į židinių reikia padėti... Bet židinyje, ugnelės vietoje, — kryželis, naujosios tikybos ženklas.

Mat, Meilutei pasitraukus, kažin kas ugnelę užgesino, į jos vietą naujosios tikybos skelbėjas kryželį atnešė. Kur tas kryželis padėjus? Neštų kur kitur, bet jis įsakė, kad nejudintų.

— Palik, motute, kur radusi, — sako Meilutė. — Jis irgi šviesos ženklas. Garbinsim abudu — ugnelę ir kryžių....

Pr. Mašiotas.

VAISTAS NUO PALEISTUVYBĖS.

Afrikoje, tarp juodųjų žmonių vargo misionorius. Bažnytėlė mažytė, šiaudais klota; nedaug ji tesiskyrė nuo tų bakužių, kur naktimis slėpėsi juodieji. Paties misionoriaus namelis nebuvo panašus į tuos namus Europoje, kur jis turtingų šeimynoje gime ir išaugo. Iš paprastų kolų statinė, ant jos viršaus šiaudų su palmų lapais — tai stogas; langai — skylė, o per tas skylės lindo įvairūs Afrikos nodai naktimis neduodami užmigti. Ir mėgoti buvo vieta kuone ant plikos žemės. Tik vienas stalas, kėdžių pora ir keliolika knygų rodė, kad čia gyvena europietis.

Bet nesirupino “baltasis tėvas,” kaip jį vadindavo juodieji žmonės, savo neturtu. Jis tą turtą buvo pasirinkęs pats. Jo visa paguoda buvo neturtingoje bjažnytėlėje. Tik kartais suspauzdavo jau pražilusiam seneliui širdį, kad gerajam Dievui jis neįstengia pastatyti garbės rumų iškilmingų. Bet tuomet jis prisimindavo, kad kutėlėje, kad urve užgimė Dievas Jezus. Ir dėkingumu, ir nusistebėjimu prisipildydavo jo širdis. Ir ačiu sakė gerajam Ganytojui, jog dėl jo pamylėtųjų juodukų Jisai neatsisako buti neturtingoje bažnytėlėje. Ilgas valandas jis taip išbudavo prieš altorių klupodamas ir Jezui Gyvajam savo rupesčius pavesdamas.

Didžiausias jo rupestis buvo tas, kad senųjų juodukų sunku buvo pataisyti. Tamsi buvo jų oda. Bet tamsesnės galvos ir širdys. Neturtingi, medžiokle maitinosi. Pa-

saulio nematydami, dorų pramogų neturėdami iš retai atvykstančių europiečių sužinoję, kad yra gražesnis pasaulyje pasaulis. Norai padidėjo. Europiečiai atvežė savo kulturos: degtinės. Ir už dramblio kaulus už brangius kailius, už auksą jie palikdavo jiems pragarinio skystimo. Gėrė juodieji, sirgo, paleistuvavo, mušėsi, keikėsi ir tinginavo. Misionorius su ašaromis meldėsi pas Viešpatį Dievą, karštus pamokslus sakė, po namus vaikščiojo perspėdamas. Mylėjo jį visi. Bet silpnybė ir įpratimai bei neturtas ir tamsa buvo už jo žodžius galingesni. Nesitaisė senis.

Taomet jisai griebėsi jaunųjų. Kas dieną vaikučius mokino rašyti, skaityti; o labiausia tikėjimo dalykų. Vaikams papasakojo jisai apie Gerąjį Jezų. apie Jo Širdies meilę, apie Jo kentėjimus; apie dangaus linksmybes; o pamokinęs juos užtektinai vedė juos prie Šv. Komunijos. Pasisekė vaikučius netiktai išmokinti, bet ir įkvėpti meilę į jų širdes prie Jezaus, paslėpto švenčiausiam Sakramente. Ir jaunieji juodi angelėliai, su savo nekaltomis širdelėmis pamylėjo Jezų. Kas šventą dieną jų buriai artindavosi prie Dievo stalo. Kas dieną iš ryto jų buriai meldėsi bažnytelėje. O paskui tie buriai eidavo per sodžius ir mokindavo vaikučius to, ko patys buvo nuo "baltojo tėvo" išmokę.

Daugėjo tad apylinkėje gerų vaikų skaičius. Vaikai stebino savo pasielgimu senius. Ir vieną rytą atėjo senas negras, krikščionis, pas misionorių, sakydamas:

— "Sako žmonės, kad tu turi vaistų vaikams nuo paleistuvybės. Duok man tų vaistų ir mano vaikams."

Nustebęs misionorius, atsiklausė, kodėl taip žmonės kalba.

— "Krikščionių vaikai negeria, nepaleistuvauja, nes-

keikia, nesimuša, nevagia. Juos girdim tik šventas giesmes giedant. Duok mano vaikams vaistų” — sakė negras.

— “Tu žinai tuos vaistus” atsakė misionorius. “Tie vaistai ir tau ir tavo vaikams yra dažnai siulomi, tik pirma tu nenorėjai nė pats dažniau ateiti, nė savo vaikų nepasirupinai atsiųsti. Tie vaistai, tai malda, Švenčiosioji Komunija ir saugojimos blogų draugų.”

—:— —::— —:—

Jei kas iš mūsų pats, arba mūsų vaikai reikalingi vaisto, neužmirškime negrui pasakytų žodžių.

KINIJCIS MISIIONORIO PASAKOJIMAS.

Dievo teismas.

Kun. Kšyškauskas Jezuitas aprašo šitokią atsitikimą iš savo darbavimosi Šantunge, Kinijoje.

— Buvo tai sekmadienis ir visi katalikai-kiniečiai susirinko ant šv. Mišių miestelyj Čuindvi. Atvyko ir Huanghuošang, kuris neprigulėjo prie uolių krikščionių ir nekartą delei tinginystės apleidavo bendras pamaldas. Bet šiandien ir jis atėjo, nes praeitą sekmadienį buvo pasilikęs namie ir plėšikai užpuolę, buvo išvilkę su savimi. Tiktai dideliais pinigais išsipirko sau laisvę. Visi krikščionis tame matė Dievo bausmę ir už papiktinimą reikalavo viešosios atgailos. Po pamaldų visi išėjo iš bažnyčios ir ant šventoriaus Huanghuošang atsikiaupęs nužemintai maldavo visų atleidimo už papiktinimą, kokį padarė apleidamas bažnyčią. Gerai, tarė keletas, bet ateityje turi visi krikščionys žinoti, “kad Dievas kartais greitai baudžia.” Ir ėmė pavyzdžiais ir iš šv. Rašto mokyti apie teisingojo Dievo bau-

Vai, kaip drebėjo po manimi stalas, rodos, kad mane numes iš pyktumo. “Laikyk gerai, surikau seserei!” Palaikė; o aš išitraukiau peiliuką, — vieną, antrą kartą pasukau aplinkui akių ir šventasis jau į mus nebežiūrėjo. Nušokau žemyn, pažvelgiau į paveikslą: kažkoks keistas šiurpulis mane perėmė ir aš visu kūnu sudrebėjau. “Eikime iš čia, mostelėjau seserei,” — bėgkimė! Bijau, kad kas mus nepamatyti, kad iš veido ir akių mudviejų kaltės nepažintų.”

Atėjo naktis, kurioje nei aš, nei mano sesuo negalėjome užmigti. Rytą atsikėlus labai skaudėjo galvą ir akis; pasiskundėme apie tai savo motinai. Ji žiūrėjo į mūsų akis prie šviesos, o nieko nematydama, mane, kad piktasis sužavėjo, o tam nebuvo kitos patarties, kaip pašaukti burtininkę. Atėjo; pradėjo šnabždėti ant mūsų kokius tai keiksmus, rukė ir putė mums į akis, bet nieko negelbėjo: skausmas neperėjo. Pagalios, išeidama tarė: “Jei iki rytojaus liga neapleis, tai reikės į akis badyti.” Ant rytojaus skausmas ne tiktai neišnyko, bet dar labiau padidėjo. Atėjo vėlei toji ragana ir jau iškalno žinodama, kad jos žavėjimai negelbėjo, atsinešė ilgą sidabrinę adatą. Pradėjo pirmiausia man badyti akis: dešiniąją ir kairiąją. Iš skausmo voliojaus, bet išlaikiau. Blogiausias buvo su sesere, kuomet burtininkė jai pervėrė vieną akį, iš skausmo klykdama išsi-veržė iš jos rankų ir pabėgo; ne greitai buvo galima ją atrasti pasislėpusią. Laiminga! nes tokiu budu išgelbėjo nors vieną akį, o aš, matote, — kalbėjo toliau Džangsanas, rodydamas pirštu į savo dobutes vietoje akių, — netekau abėjų.”

Po tų žodžių nutilo Džangsanas, o ašarų srovės pasipylė iš dobučių, nes taip labai buvo susijūdinęs, kad visas drebėjo, o jo balsas apmirė lupose.

— “Tai jį neteisingai Dievas taip sunkiai nubaudė” — pradėjo kaikurie iš minios kalbėti; “kalčiausia buvo sesuo, o ji neteko tik vienos akies.”

Išgirdo tą Džangsanas. “Neprotingai kalbate,” — tarė jis. “Dievas yra teisingas; tiesa, užgeso man saulės šviesa, bet už tai sužibėjo man kita šviesa, stebuklinka saulė: tikėjimo šviesa. O mano sesuo, kaip žinote, iki šiolei tebėra pagonė; ištikrųjų, ji nelaimingesnė už mane.”

Tą pasakęs, Džangsanas atsikėlė, duodamas ženklą, kad pabaigė savo istoriją.

Kateketas dar keletą perspėjimo žodžių pasakęs atleido visus namon. Pirmas Džangsanas, Huango palaikomas,ėjo pamažu.

Minia persiskyrė ir tyliai akimis lydėjo tuodu, kurių kumus Dievo ranka palietė ir meiliai išgydė jų sielas.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Chicagoje 1916 metais įvyks tarptautinis Eucharistinis Kongresas, Šv. Sakramento pagarbinimui. Iki šiol buvusieji Eucharistiniai Kongresai budavo neapsakomai iškilmingi. Iš viso pasaulio suvažiuodavo katalikų, dvasiškių ir pasaulinių. Ypatingą dėmesį viso pasaulio sukeldavo tų Kongresų iškilmingos pamaldos ir procesija. Ypač atsižymėjo nepaprastu gražumu iškilmės Austrijos sostinėje Vienoje ir Londone prieš karą. Pereitais metais toks Kongresas buvo Ryme, sutraukdamas arti milijono svečių iš visų pasaulio kraštų. Amerikoje toksai Kongresas tėra buvęs vieną sykį ir tai Kanadoje, Montrealyje. Chicagos Eucharistinis Kongresas tuom yra ypatingas, kad bus laukiama atsilankant ir Lietuvos Vyskupų Karevičiaus ir Vilniaus Vyskupo Matulevičiaus.

Chicagos Prekybininkų Taryba buvo pasiūliusi Chicagos Arkivyskupui vieną milijoną dolerių išlaidoms, bet Arkivyskupas atsisakė, nenorėdamas piniguočių kišenių malonės. Jis pasitiki, kad katalikai ir be žydų pagelbos įstengs pagarbinti Švenčiausiąjį tinkamai ir taip, kaip gal dar niekur nebuvo. Spėjama, yra, kad svečių į Chicagą per tą Kongresą suvažiuos nemažiau vieno milijono.

KAS GIRDĖTI?

Lietuvoje.

Šv. Tėvo pasiuntinys Lietuvai antvyskupas Zecchini parą savaitę išbuvo Prienuose, lankydamas gimnaziją, dalyvaudamas draugijų susirinkimuose. Bažnyčioje jisai nesykį sakė pamokslus, ir suteikė Sutvirtinimo Sakramentą.

Pradedą jau išmokti lietuvių kalbos.

— Vilniuje lenkai išmetė ant gatvės lietuvių ligoninę.

— Lietuva turi dabar apie 7 milijonus dolerių skolos.

Kitur.

Amerikos naujasis prezidentas Calvin Coolidge pradėjęs eiti savo pareigas dar nepasirodė, koks busias, nė darbu nė žodžiu. Tikimasi, kad bus stipresnis už Hardingą.

Albanijoje manoma į karalius pakviesti kunigaikštį Urachą, kurs kitados buvo išrinktas Lietuvos karaliumi Mindaugu II, bet Lietuvos taip ir nepamatė.

Vokietijos markei nupuolus iki 4,000,000 už vieną dolerį, neramumai auga ir kasdien laukiama yra visos Vokietijos subirėjimas.

Lenkijos lenkų pinigas maž tepasilieka nuo vokiečių markės. Delto pakilęs visur darbininkų streikas ir riaušės.